

L'enemic

Jordi Brunet Casals

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

L'enemic és aprop.

Necessitaràs més munició.

Amuntegues neu amb les mans nues. T'has tret els guants mossegant-ne els dits i estirant perquè et molestaven. No van bé per notar la textura gèlida de les boles, per prémer-les i aconseguir la duresa necessària. Si no les prems bé, es descompondran en l'aire, inofensius i efímers projectils parabòlics: no et servirien.

No et sents els dits. A través del boirí del teu alè, els veus, rojos, afanant-se per gratar, reunir, amassar i compactar. Davant dels teus genolls, gelats i xops, has reunit ja quatre boles, cadascuna una mica més petita que la anterior. Les primeres t'han quedat massa grans i no tindràs força per llençar-les prou lluny.

Ja tens cinc boles apunt. Comences a fer-ne una de nova.

Tot és fred, tot és blanc: el carrer, els cotxes, els teulats, el cel... però tu, embolicat amb el capell per la neu, l'anorac i les botes –atuell indispensable per que la mare et deixi sortir a jugar-, sues. Si com a mínim la roba que t'ha fet posar fos blanca! Vestit de vermell, l'enemic et localitzarà de seguida.

Ja ho diu el pare:

“El camuflatge és vital!”

Per un moment, penses en la mare, però de seguida et concentres en els preparatius del combat.

T'envolta una falsa pau, un silenci cru que només esquartera algun cotxe despistat que passa pel barri.

Apart d'això, el cruixir de la neu que vas compactant, el teu respirar i el soroll que fas quan intentes evitar que et caiguin els mocs. Si hi ha més sons, la neu se'ls menja. No hi ha ocells, ni arbres movent-se.

Però l'enemic és aprop.

“Sempre volta per allà fora i quan menys t'ho esperes...”

Sis boles. No n'hi ha prou. Els dits, entumits, furguen una mica més enllà.

Aixeques la mirada per damunt dels boixos que et protegeixen. A l'altra banda hi ha la vorera plena de petjades. Una mica més enllà, enmig de la neu bruta, les rodes dels cotxes han deixat a la vista rius d'asfalt. Després, encerclat pels blocs de pisos, blanc, enorme, desert, hi ha el descampat. L'enemic només pot atacar per allà: darrera teu només hi ha una mica de jardí i un altre edifici. L'únic que et pot passar és que alguna vella del veïnat et descobreixi i delati la teva posició.

El pare, a la guerra, hauria triat el mateix lloc que tu.

“Ens vàrem atrinxerar al començament del bosc, de cara a la plana, per veure venir l'enemic”

Set boles.

Ja no pots més. Passes la màniga de l'anorac per sota el nas. Un rastre brillant de plata s'hi queda enganxat.

Apartes una mica les branques de boix per poder veure l'altra banda. Una pluja de neu et cau damunt del capell.

Res. Silenci i el descampat buit.

“El pitjor de tot és esperar l'enemic. No saber a què t'hauràs d'enfrontar ni quan...”

Ara tremoles. Les dents t'espeteguen i tens esgarrifances. T'entafores el capell fins a les celles i et fiques els guants.

“Esperar, esperar, esperar...la gana, el fred, el mal temps...”

De sobte, pel mig del descampat avança una figura. L'enemic! Agafes una bola, et poses dret... i veus que és la teva mare. S'ha posat un anorac per damunt la bata d'estar per casa i unes botes d'aigua. Se li veuen les cames. Ha de tenir fred. Porta les mans a les aixelles i només les treu per espolsar-se la permanent, com si tingués por que hagués caigut neu damunt del seu cap. Camina encongida fins que et veu.

—Nen!- et crida -. Vine cap aquí ara mateix!

Aixeca enlaire una ma que t'amenaça.

Dubtes. Mires a les boles que tens als teus peus.

“No et pots refiar mai de res ni de ningú...”

—Es pot saber què esperes? Cap a casa et dic!

Per si de cas, no deixes anar la bola que tens agafada. Sense perdre de vista cap cantonada, voltes els boixos i surts del jardí.

—Molt bonic! Trepitjant el jardí dels veïns!

“L'enemic és astut. Sap com fer-se invisible. Te paciència.” recordes mentre creues el descampat i t'apropes a la teva mare. Podria aprofitar aquest moment de debilitat per atacar...

—Però què mires, a tort i a dret, tan sorrut?- diu estirant la ma cap a tu.

—L'enemic...- comences a dir.

Però ella no t'escolta. I saps que no t'entendria. Ella no és com el pare i tu.

—Em mataràs a disgustos!- diu sacsejant-se pel braç -. He trucat a casa d'en Pere i d'en Pau i ja fa mitja hora que són a casa! I tu tot sòl per aquests mons de Déu.

“No val a badar! S'ha de protegir sempre la rereguarda...”

Entre les estrebades de la mare, vas mirant enrere per damunt l'espatlla. Només hi ha els dos rastres de les vostres petjades, com quatre files de formigues sobre la neu del descampat.

Fins a l'últim moment, abans d'entrar a l'escala de casa, no deixes anar la bola de neu. Aleshores cau amb un so de trencadissa tova.

Entreu a casa enmig de la dansa ritual d'espolsar-se les botes, sacsejar els anoracs i la roba a la pila de la cuina i fregar-vos les mans per entrar en calor. Sents una escalfor desproporcionada a les galtes, tornes a ser capaç d'olorar: sents l'aroma del sofregit.

—Ves a la teva habitació. Tens un pijama damunt el radiador. La taula ja és parada, o sigui que no et torbis...

Creues el menjador. Quan n'obres la porta, la bafarada de calor que et rep gairebé et tira enrere. El teu pare, vestit en pijama i bata, està assegut a la butaca. Avui la mare tampoc l'ha afaitat i encara fa més mala cara. Des de que va tornar de la guerra està molt més prim. Sembla molt més vell i només fa que mirar la medalla que li van donar. La va fer emmarcar i la te tot al dia damunt dels genolls.

L'has vista moltes vegades: una estrella daurada amb una inscripció en llatí una cinta de tela de colors planxada en forma de triangle, encaixada en un tros de vellut verda com la dels billars. Un dia vas intentar agafar-la però els dits del pare, com urpes, arrapaven el marc amb tanta força que no vas poder prendre-li. No et va renyar, però se li va escapar una llàgrima i mai més ho has tornat a provar.

Abans t'explicava coses de la guerra, però des de que els metges li donen tantes pastilles amb prou feines parla.

Com sempre, et quadres i el saludes com si fossis un militar i ell, com de costum, no et torna la salutació. Ni tan sols et mira.

—Descansin...- xiuxiueja.

—Sense novetats, senyor.

Però avui, en ves de seguir emmurriat amb la vista clavada a la condecoració, el teu pare et diu amb veu pastosa:

—Ha arribat el relleu?

—Com?- preguntes sorprès, tot i que has sentit perfectament el què t'ha dit.

—Que si ha arribat el relleu- repeteix en veu baixa.

Increïble! El pare torna a parlar tot i la medicació! Ho hauries de dir a la mare. Però el pare, un heroi de guerra, t'ha fet una pregunta. S'interessa per la teva guerra tal i com tu t'interessaves per la seva!

—No, pare. He vingut a dinar quan la mare...

Ell diu que sí amb el cap molt a poc a poc, com si li costés fer el més mínim moviment.

—És un error imperdonable- diu -. No podem deixar una posició tan avançada sense protecció.

Et quedes palplantat sense saber què dir. Feia mesos que no deia tantes coses de cop. Et costa empassar-te saliva.

—Qui ha donat aquesta ordre?- pregunta -. Com és que no he estat informat?

—La mare m'ha cridat.

Es remou a la butaca incòmode i s'ajusta les solapes de la bata com si tingués molt de fred.

—Haurà de rebre un càstig exemplar...- remuga -. Ens n'encarregarem després.

—Sí, senyor.

—Retiris, soldat...

La sensació d'haver complert el teu deure s'ha esvaït. Corres cap a posar-te el pijama. Només de pensar en el tacte calentó de la tela escalfada al radiador se t'escapa un somrís. Però de seguida et reprimeixes: un soldat de debò no s'ho permetria mai, això! T'atures, gires cua, et plantes davant del teu pare una altra vegada, piques amb els talons i alces una ma damunt dels ulls amb gest enèrgic.

—Les meves disculpes, senyor- crides -. Ens n'encarregarem després! Senyor-sí-senyor!

—Sí... Després...

—Permís per presentar-me voluntari, senyor!

Des de la cuina arriba la veu de la mare:

—Prou de fer el ximple!- xiscla amb un punt d'histèria -
No amoïnis més al teu pare, nen! A canviar-te i a taula!

“No es pot baixar la guàrdia en cap moment. No et pots confiar! L'enemic pot ser qui menys t'esperes! I recorda: sempre hi pot haver un traïdor entre les teves pròpies files...”

Sí: l'enemic és molt aprop.